

MACHTELD VAN ZALINGEN

Drie tieners zijn
stille getuigen van
een moord

vijftien jaar later
worden ze geconfronteerd
met de gevolgen

WRAAK ZUSTERS

DE CRIME COMPAGNIE

Ze reden over een lange oprijlaan richting het landhuis. De buitenmuren waren verlicht, waardoor je de villa al tussen de bomen door kon zien liggen. Peter-Paul stuurde de Porsche met een ruk naar links, toen er opeens een konijn voor de auto langs schoot.

‘Kijk uit! Wat ben je toch opgefokt,’ verzuchtte ze geërgerd.

‘Ik wil niet als laatste aankomen.’

‘Alsof die paar minuten het verschil maken.’

‘Voor mij wel.’

Hij trapte hard op de rem toen ze bij het huis waren aangekomen. Meteen kwam de portier op hen afgerend.

‘Welkom, meneer Van Asselt te Goor! Zal ik uw auto even wegzetten?’ Zwijgend stapte Peter-Paul uit en overhandigde zijn sleutels. Hij liep naar het andere portier en opende het, zodat zij ook kon uitstappen. Ze streek haar satijnen rok glad en duwde een losse pluk haar terug in haar opgestoken kapsel.

‘Dank u,’ zei ze in het voorbijgaan tegen de portier, terwijl Peter-Paul haar aan de arm naar de voordeur leidde.

‘Je hoeft hem niet te bedanken. Het is zijn werk,’ beet hij haar toe. Hij liet haar voorgaan naar binnen. Een meisje nam hun jassen aan en begeleidde hen naar een rumoerige woonkamer, waar een statige dame van een jaar of zeventig, gekleed in een donkerrood mantelpakje, op hen af kwam lopen.

‘Peter-Paul, wat fijn dat jullie er ook bij kunnen zijn. En dit is je verloofde?’ Ze kuste hem op de wangen en hij feliciteerde haar.

‘Mariëlle, mag ik je voorstellen aan mevrouw Ten Cate?’

‘Van harte proficiat met uw veertigjarig huwelijk, mevrouw Ten Cate.’

‘Dank je, kind. Ik hoop dat jullie het ook zo lang met elkaar mogen volhouden.’

Haar emotieloze stem vloekte bij de glimlach op haar gezicht. ‘Neem een lekker glas champagne en geniet. Ik ga weer even verder met mijn rondje.’

Peter-Paul pakte twee glazen champagne van het dienblad van de passerende ober en gaf haar er een. Hij sloeg zijn glas in één keer achterover. Ze volgde zijn voorbeeld.

‘Dorstige types zijn jullie,’ zei een aantrekkelijk uitziende man die lachend op hen af kwam lopen. ‘Zal ik meteen twee nieuwe halen?’

‘Christiaan! Je ziet er weer ravissant uit, kerel. Gefeliciteerd met je ouders.’ Peter-Paul omhelsde hem en sloeg hem vriendschappelijk op zijn rug. Hij stak bijna een kop boven Christiaan uit. ‘Zijn de anderen er ook?’

‘Afhankelijk van wie je met “de anderen” bedoelt. Hoezo?’

‘Ik wilde jullie iets voorleggen.’ Hij draaide zich nu met zijn rug naar haar toe en fluisterde iets in Christiaans oor. Ze zag hoe Christiaans blik verstrakte.

‘Heb je dat nog steeds niet uit je kop gezet? Ik dacht dat we dat al hadden besproken,’ hoorde ze Christiaan zeggen.

Peter-Paul reageerde daar niet op en trok haar naar zich toe. ‘Mariëlle, dit is Christiaan, mijn oudste en meest dierbare vriend. Christiaan, dit is Mariëlle, de vrouw van mijn leven en mijn verloofde.’

‘Fijn je te ontmoeten, Mariëlle, ik hoop dat je je vermaakt vanavond. Als je me wilt

excuseren, ik moet naar iemand toe.' Zonder verder iets te zeggen beende Christiaan weg.

'Zijn die mensen altijd zo hartelijk? Ik snak naar nog een glas champagne.' Ze liep tussen de groepjes mensen door op zoek naar de bar.

Peter-Paul volgde haar. 'Ze zijn druk met hun gasten. Dat kun je ze toch zeker niet kwalijk nemen?' Hij pakte haar bij haar elleboog. 'Laten we kijken waar mijn vrienden zijn, ik weet zeker dat je ze graag mag.'

Het was buitengewoon gezellig, nadat ze een stuk of vijf glazen alcohol achterovergeslagen had. Ze keek om zich heen. Peter-Paul hing over de bar. Aan zijn houding te zien was het bij hem ook niet bij één glas gebleven. Ze had zich snel uit de voeten gemaakt, nadat ze was voorgesteld aan Peter-Pauls studiemaatjes. Ze had geen zin in het ophalen van herinneringen, vooral niet als ze er zelf geen deel van uitmaakte. Ze wist precies hoe het ging. Eerst kwamen de wilde verhalen over de tijd dat ze brommer reden, dronken uit de kroeg kwamen en net aan de politie konden ontsnappen. Daarna was het hoofdstuk studietijd aan de beurt, wat eigenlijk een herhaling was van het voorgaande, maar dan zonder de brommers. Ze had Peter-Paul er vaak genoeg over gehoord.

Ze was met een vrouw aan de praat geraakt die bezig was een benefietavond te organiseren voor het plaatselijke asiel. Het goede doel dat de vrouw had uitverkoren, interesseerde haar niet zo heel erg, maar het idee wel. Misschien kon zij ook zoiets op touw zetten. Voor een meer glamoureuus doel dan weliswaar. Iets met kunst of straatkinderen.

Achter zich hoorde ze Peter-Paul steeds luider praten. 'Liefde van mijn leven... Eerlijk zijn...' Het leek wel een tekst van André Hazes. Het werd tijd dat ze vertrokken, voordat hij zich belachelijk zou maken. Ze liep wat onvast op haar benen richting de bar.

'Kom, Mariëlle, neem er nog eentje.' Dat was Christiaan. Hij stond gebroederlijk naast Peter-Paul. Van zijn gereserveerdheid was weinig over. Voor hen op de bar stond een hele rits lege bierglazen. Een man die Peter-Paul haar had voorgesteld als Jan-Willem, keek lodderig uit zijn ogen. Ze rook de nicotinelucht die hij uitwasemde. De rest van het clubje was nergens meer te bekennen.

'Andere keer. Kom, Peter-Paul, we gaan.' Ze trok hem voorzichtig aan zijn arm.

'Dacht het niet. Ben ik eindelijk weer onder de mannen, moet ik naar huis.' Hij sprak de woorden overdreven duidelijk uit en knikte naar Christiaan en Jan-Willem alsof hij bijval verwachtte. Jan-Willem riep de barman en bestelde nog een glas champagne voor haar.

'Ik hoef echt niets meer. Ik wil nu naar huis. En jij hebt al genoeg op.'

'Oké, maar dan wil ik wel seks straks. Orale. Om het goed te maken.' Hij begon hard te lachen en de anderen deden enthousiast mee. 'En ik rijd.' Ze had geen zin in een discussie.

'Prima, jij rijdt. En nou meekomen.'

'Hé PP, nu al onder de plak?' riep Jan-Willem. 'Voor je het weet, sta je elke zaterdag de heg te knippen.'

'Niet iedereen is zo'n oetlul als jij Jan-Willem,' zei Peter-Paul, terwijl hij hem een klap op de schouder gaf. Hij liep door naar Christiaan en omhelsde hem. 'Tot binnenkort.'

Hij sloeg zijn arm om haar heen en liep zwaar leunend op haar schouders met haar mee richting de voordeur. Bij de auto aangekomen, pakte hij haar kin tussen zijn duim en wijsvinger. 'Dat flik je me nooit meer. Mij voor lul zetten bij mijn vrienden, dat pik ik van niemand. Zelfs niet van jou.' Ze duwde zijn vingers weg en stapte in de auto. Toen ze omkeek naar het huis, zag ze Christiaan vanuit de deuropening naar hen kijken.

De boomstammen flitsten angstwekkend snel voorbij. Bij elke bocht werd ze in haar gordel heen en weer geslingerd, maar ze bereikten veilig de provinciale weg. Gelukkig, dacht ze, eindelijk een rechte baan. Meestal kon Peter-Paul behoorlijk wat drinken en reed hij nog steeds goed, maar vanavond leek het wel of hij door iets bezeten werd. De auto maakte steeds meer toeren. Peter-Paul zette met een verbeterd blik de Porsche in de vijfde versnelling. Ze zag hoe de snelheidsmeter richting de honderd kilometer per uur kroop.

‘Doe nou even rustig,’ probeerde ze.

Als reactie gaf hij nog meer gas. Uit het niets was daar die donkere schim. Ze vroeg zich nog af of het een hert of een wild zwijn was. Een doffe knal. De auto begon te tollen.

Peter-Paul vloekte. ‘Godverdomme, ik houd hem niet meer!’

Ze werd door elkaar geschud en er klonken oorverdovende geluiden van schurend metaal en knappend hout. Toen stonden ze stil en was er alleen maar die doordringende geur van verbrand rubber. Ze keek opzij en begon hard te gillen.

Slaapdronken liep Juliet naar het raam om de ochtendzon binnen te laten. Het was eindelijk weer eens droog, na weken van grijs gemiezer. Stephan was met de kinderen naar Akvariet, het zeeaquarium in Bergen, waardoor ze een keer lekker de tijd voor zichzelf had. Hij was voor zijn werk een week weggeweest naar Oslo en de kinderen hadden hem vreselijk gemist. Ze besloot eerst een uurtje te gaan hardlopen voordat ze aan het werk ging. Ze pakte haar zwarte joggingbroek, die nog ergens tussen een stapeltje vuile was lag, een T-shirt en een sportbeha. Traag trok ze haar kleren aan terwijl ze, nog afwezig van de slaap, naar buiten staarde. Ze plensde wat koud water in haar gezicht, bond haar blonde haar in een hoge staart en liep naar beneden. Ze moest zichzelf eerst nog een beetje oppeppen. Als ze net uit haar bed kwam, had ze meestal meer moeite om op te starten met lopen dan later op de dag. Met positieve gedachten probeerde ze zichzelf in beweging te krijgen. Ze pakte een banaan en een glas water en werkte alles snel naar binnen, terwijl ze ondertussen haar spieren oprekte. Vanuit de keuken liep ze door naar de veranda, en daar de trap af. Net toen ze de deur uit was, ging de telefoon. Vlug liep ze weer naar binnen. Misschien was het Stephan wel.

‘Juliet Sørensen.’

‘Hé Jules. Met Manon.’ Even viel er een stilte.

‘Lieverd, hoe is het met je?’

‘Die hufter is dood.’

Juliet hoorde spanning, en tegelijk iets van opluchting in haar stem.

‘Hoe? Wat is er gebeurd?’ Ze hoefde niet te vragen wie er dood was. Er was maar één iemand over wie Manon het kon hebben.

‘Een auto-ongeluk. De begrafenis is aanstaande zaterdag al.’

‘Ik probeer zo snel mogelijk te komen.’ Ze voelde zich plotseling opgejaagd, ze moest nog van alles regelen voordat ze weg zou kunnen. ‘Manon?’

‘Ja?’

‘Fijn om je stem weer te horen.’

‘Ik weet het, en ik kan niet wachten om je weer te zien. Ik kan nu alleen niet te lang blijven hangen. Ben op mijn werk. We moeten binnenkort maar wat langer bellen, dit moest ik je meteen laten weten.’ Ze namen afscheid en hingen op.

Dood. Was het eindelijk afgelopen? Verward liep Juliet weer naar buiten. Ze rende het pad op dat naar boven cirkelde, naar het eindstation van Fløibanen. Het was gelukkig nog niet druk om deze tijd. De eerste toeristen kwamen meestal na negenen pas omhoog. Bovenaan de kabelbaan was een prachtig park aangelegd, maar Juliet liep altijd meteen door, langs die vreselijke trol waar alle toeristen mee op de foto wilden, de trappen af richting de glazen balustrade. Vanaf daar had je een magnifiek uitzicht over de stad. De kleurige stipjes van de huizen gingen over in verschillende schakeringen blauw en groen. Achter de stad zag je de machtige fjorden alweer oprijzen vanuit de zee. Ze voelde zich vaak nietig ten opzichte van de Noorse natuur, maar tegelijkertijd ook dapper, omdat ze die met haar werk in zekere zin toch steeds weer wist te bedwingen. Vandaag voelde ze echter helemaal niets. Misschien zou ze opgelucht, blij of verdrietig moeten zijn, maar haar gedachten schoten heen en weer als ongeleide projectielen, ze

kon er geen grip op krijgen. Ze liet het uitzicht voor wat het was en ging verder met lopen, net zolang tot haar longen schroeiden en de rust weer langzaam in haar hoofd terugkeerde.

Aan het begin van de avond zaten Stephan en zij op de veranda. De terraskachel brandde en gaf een behaaglijke warmte af. De kinderen lagen op bed. Silja was na drie verhaaltjes en nog meer liedjes zingen eindelijk gaan slapen. Nikolas was meteen uitgeput in slaap gevallen, met nog een flauwe glimlach op zijn gezichtje, toen Juliet de deur achter zich sloot.

‘We moeten het over de verhuizing hebben,’ zei Stephan terwijl hij een sigaret opstak.

Ze keek hem zwijgend aan, ze wist wat er ging komen. Stephan was het afgelopen jaar al een paar keer naar Nederland geweest, om zich voor te bereiden op een bouwproject dat hij daar zou kunnen begeleiden. Als hij het project aannam, betekende dat dat ze minimaal een jaar in Nederland moesten gaan wonen.

‘Erik wil graag dat ik ga, vanwege mijn ervaring met de Nederlandse markt. En wij, jij vooral, spreken natuurlijk goed Nederlands.’

‘Je weet toch hoe ik erover denk.’ Ze draaide rondjes met haar glas witte wijn en volgde de vette druppels die langzaam weer naar beneden kropen.

‘Het is ook jouw toekomst en die van de kinderen. Bovendien levert het een behoorlijke bonus op.’

‘Alsof mij het wat kan schelen of er een Fiat of een BMW voor de deur staat. Dat weet je best.’

‘Verdomme, doe toch niet zo moeilijk!’

Ze keek zijn lange gestalte na. Zijn stappen groot en driftig, het donkere hoofd licht gebogen. Hij sloeg hard met de buitendeur. Ze vervloekte zijn opvliegende karakter. Straks werden de kinderen wakker! Maar ze stond niet op. Ze hoorde hem hard weggrijden, waarschijnlijk naar zijn kantoor in Bergen.

Ze keek over de reling van het balkon naar de zee en snoof de frisse avondlucht op. De ondergaande zon deed haar haar ogen dichtknijpen. Stephan had dit huis voor haar gebouwd toen ze net getrouwd waren. Het was van hout, net als de meeste woningen in Noorwegen, en in die typische steenrode kleur geschilderd. Het huis stond op een helling van een van de zeven bergen waarop de stad gebouwd was. Het hield zich sterk in alle weersomstandigheden. Met meer dan tweehonderddertig dagen per jaar regen was dat ook wel nodig. De wind, regen en zoute zeelucht hadden de verf op sommige plekken afgelikt, maar de basis bleef goed. Beneden hen lag de stad, bekend vanwege de gekleurde houten huisjes, waarvan ze zoveel was gaan houden. Op deze plek had ze opnieuw haar wortels geplant, die ze daarvoor zo hardhandig had afgerukt.

Stephan had liever een huis in Oslo gebouwd, wat een veel modernere stad was, en voor een architect zeker een grotere uitdaging was geweest. Maar zij wilde in Bergen blijven, het knusse, kleinstedse Bergen. Het had geen pretenties, het was zoals het was, al eeuwenlang. Juist daarom vond ze het er zo prettig. Het bleef echter het struikelblok in hun relatie: zij werkte in Bergen, Stephan moest voor zijn werk zeker vier dagen in de week naar Oslo toe, waardoor hij weinig tijd voor haar en de kinderen had. Ze wilden echter geen van beiden water bij de wijn doen. Zij had twee jaar geleden de helft van de trekkingschool waar ze werkte gekocht, en Stephan stond op het punt promotie te maken bij het architectenbureau waar hij in dienst was.

De gedachte aan Nederland greep haar bij de keel. Ze wist dat ze de beslissing niet langer voor zich uit kon schuiven, omdat ze anders in een patstelling zouden belanden

die in deze fase van hun huwelijk funest kon zijn. Misschien dat ze hem dat jaar in Nederland moest gunnen, omwille van zijn promotie, als hij daarmee het recht verwierf om daarna vaker in Bergen te mogen werken.

Ze ging naar binnen en zette haar laptop aan. Na even zoeken vond ze wat ze zocht op de website van de regionale krant.

Dronken bestuurder (35) komt om in fataal auto-ongeluk

Een 35-jarige man uit Putten is afgelopen zaterdag met zijn auto frontaal tegen een boom gebotst. Hij kwam daarbij om het leven. Een medepassagier, zijn verloofde (34), raakte lichtgewond. De bestuurder had een alcoholpromillage in zijn bloed van meer dan drie keer de toegestane hoeveelheid.

Dat was alles. Vijfendertig jaar oud en dat was wat er van je overbleef, een paar miserabele zinnen in de regionale krant. Ze moest een beetje lachen. Het lachen werd steeds harder, totdat ze pijn in haar buik kreeg en de tranen over haar wangen rolden. Nu huilde ze, eerst zachtjes, daarna met schokkende uithalen als van een klein kind.

Boven kraakte een van deuren. Silja stond bovenaan de trap. 'Mama, moet je huilen?' Snel veegde ze haar tranen weg.

'Het is niets lieverd, mama moest lachen om iets grappigs, zo erg dat ze ervan moest huilen. Ga maar lekker weer naar bed. Ik kom je wel even een kusje geven.' Ze klapte haar laptop dicht.

Stephan kwam laat thuis, hij rook naar alcohol en sigaretten. Ze besloot er niets over te zeggen en keek hem onderzoekend aan. Hij zag er moe uit en had een donker waas van baardstoppels op zijn kin.

'Ben je nog boos?'

'Nee, alleen teleurgesteld.'

Teleurgesteld? Waarom kon hij niet gewoon boos zijn? Ze boorde haar nagels in haar handpalmen en telde tot tien. Met een soort mantra van positieve gedachten probeerde ze haar humeur de goede kant op te sturen. Hij had altijd zoveel voor haar gedaan, nu zou ze iets voor hem doen. En een beetje voor zichzelf. Ze moest nu toch naar Nederland, naar de begrafenis, maar dat hoefde Stephan niet te weten. Ze haalde diep adem. 'Ik heb erover nagedacht, misschien moeten we het maar gewoon doen.'

Ongelovig staaarde hij haar aan. 'Vanwaar deze omslag?'

'Ik denk dat je gelijk hebt, dat het goed is voor je carrière.'

'Sinds wanneer vind jij mijn werk belangrijk?' Hij sprak een beetje met een dubbele tong en keek wazig uit zijn ogen.

'Waarom doe je nou zo? Je krijgt eindelijk je zin.'

'Ik ga naar bed, ik ben moe.' Hij slofte de trap op. Ze hoorde zijn bedrituelen, het tandenpoetsen, het luidruchtige neussnuiten, het geklater van zijn plas en uiteindelijk het dronkemansgesnurk toen hij in slaap was gevallen. Wat was er toch aan de hand? Waarom konden ze niet meer met elkaar praten zoals vroeger? Ze hielden van elkaar, maar ergens in de afgelopen jaren was er een muur tussen hen in gekomen. Een glazen wand. Ze zagen elkaar wel, maar konden niet meer horen wat de ander zei. Ze zag zijn mond bewegen als een naar lucht happende vis, zijn woorden klonken dof en ver weg alsof ze allebei in een aquarium zaten. Ze stond op. Morgen zou hij beter voor rede vatbaar zijn, misschien kon ze het dan nog een keer proberen. Ze dacht aan het telefoontje. Opeens had ze behoefte om Manon weer te zien, al zou dat betekenen dat ze misschien geconfronteerd zou worden met haar eigen familie.